

Χρόνης Μίσσιος

Η ζωή μια φορά μας δίνεται

Η ζωή μας μια φορά μάς δίνεται.

Άπαξ, που λένε.

Σαν μια μοναδική ευκαιρία.

Τουλάχιστον, μ'αυτήν την αυτόνομη μορφή της, δεν πρόκειται να ξαναυπάρξουμε ποτέ.

Και μεις τί την κάνουμε, ρε; Αντί να τη ζήσουμε; Τί την κάνουμε; Την σέρνουμε από δω και από κει δολοφονώντας την...

Οργανωμένη κοινωνία, οργανωμένες ανθρώπινες σχέσεις.

Μα αφού είναι οργανωμένες, πώς είναι σχέσεις;

Σχέση σημαίνει συνάντηση, σημαίνει έκπληξη, σημαίνει γέννα συναισθήματος.

Πώς να οργανώσεις τα συναισθήματα;

Έτσι, μ' αυτήν την κωλοεφεύρεση που τη λένε ρολόι, σπρώχνουμε τις ώρες και τις μέρες μας, σα να είναι βάρος. Και μάς είναι βάρος. Γιατί δε ζούμε... κατάλαβες;

Όλο κοιτάμε το ρολόι! Να φύγει κι αυτή η ώρα, να φύγει κι αυτή η μέρα, να έρθει το αύριο, και πάλι φτου κι απ'την αρχή. Χωρίσαμε τη μέρα σε πτώματα στιγμών, σε σκοτωμένες ώρες που θα τις θάβουμε μέσα μας, μέσα στις σπηλιές του είναι μας, στις σπηλιές όπου γεννιέται η ελευθερία της επιθυμίας, και τις μπαζώνουμε με όλων των ειδών τα σκατά και τα σκουπίδια που μας πασάρουν σαν "αξίες", σαν "ανάγκες", σαν "ηθική", σαν "πολιτισμό".

Κάναμε το σώμα μας ένα απέραντο νεκροταφείο δολοφονημένων επιθυμιών και προσδοκιών. Αφήνουμε τα πιο σημαντικά, τα πιο ουσιαστικά πράγματα, όπως να παίξουμε και να κουβεντιάσουμε με τα παιδιά και τα ζώα, με τα λουλούδια και τα δέντρα, να παίξουμε και να χαρούμε μεταξύ μας, να κάνουμε έρωτα, να απολαύσουμε τη φύση, τις ομορφιές του ανθρώπινου χεριού και του πνεύματος, να κατεβούμε τρυφερά μέσα μας, να γνωρίσουμε τον εαυτό μας και το δίπλανό μας...

Όλα, όλα Σαλονικιέ, τ' αφήσαμε, γι' αυτό το αύριο, που δεν θα 'ρθει ποτέ...

Μόνο όταν ο θάνατος χτυπήσει κάποιο αγαπημένο μας πρόσωπο, πονάμε, γιατί συνήθως σκεφτόμαστε πως θέλαμε να του πούμε τόσα σημαντικά πράγματα, όπως: *Πόσο τον αγαπούσαμε, πόσο σημαντικός ήταν για μας.*

Όμως, τ' αφήσαμε για αύριο.

Για να πάμε πού ρε Σαλονικιέ; Αφού ανατέλλει, δύει ο ήλιος, και δεν πάμε πουθενά αλλού παρά στο θάνατο.

Και μεις οι μαλάκες, αντί να κλαίμε το δειλινό, γιατί χάθηκε άλλη μια μέρα απ' τη ζωή μας, χαιρόμαστε!

Ξέρεις γιατί; Γιατί η μέρα μας είναι φορτωμένη με οδύνη, αντί να είναι μια περιπέτεια, μια σύγκρουση με τα όρια της ελευθερίας μας.

Την καταντήσαμε έναν καθημερινό -χωρίς καμιά ελπίδα ανάστασης- θάνατο!

Διότι, αυτός είναι θάνατος!

Ο άλλος, όταν γεράσουμε σε αρμονία και ελευθερία με τον εαυτό μας, όταν δηλαδή παραμείνουμε εμείς, δεν είναι θάνατος. Είναι μετάβαση. Είναι διάσπαση σε μύριες άλλες ζωές, στις οποίες, αν εδώ σε τούτη τη μορφή ζωής είσαι ζωντανός, αν δεν δολοφονήσεις την ουσία σου, εκεί, θα δώσεις χάρη κι ομορφιά, όπως η Μαρία, που φούνταρε προχτές από την ταρατσα για να μην πεθάνει...

Έρθανε να την πάρουνε, και η Μαρία, είπε το "όχι", με τον πιο αμετάκλητο τρόπο.

Πήγαμε στην κηδεία της. Και τί άκουσα τον παππά να λέει;

"Χοῦς εἶ, καὶ εἰς χοῦν ἀπελεύσει"...

Και τότε κατάλαβα, πως η Μαρία σώθηκε. Του χρόνου, όλα τα στοιχεία της, που τα κράτησε ζωντανά σε τούτη τη μορφή ζωής, θα γίνουν πανσέδες, δέντρα, πουλιά, ποτάμια...

Βέρα Κορελίδου

Η έμπνευση έβγαλε λαλιά και μου είπε..

Σαββατόβραδο και ο άνεμος δεν λέει να σιωπάσει. Λυσομανάει και σφυρίζει καθώς περνά από σπασμένα τζάμια και αυτά με την σειρά τους τρίζουν. Χτυπάει η πόρτα τρεις φορές αλλά ο γέρος δεν λέει να ανοίξει, αγνοεί κάθε ήχο, κάθε βοή, κάθε λέξη που του ψιθυρίζουν στο αφτί. Τα μάτια προσκολλημένα στον τοίχο μπροστά, ενώ κρυμμένα πρόσωπα πίσω από αυτόν, τον κοιτούν επίμονα. Και παράμερα μια γάτα που παίζει με σπασμένα γυαλιά.

Εξακολουθεί να κινείται μπρος και πίσω στην κουνιστή καρέκλα σαν δείκτης ρολογιού. Ξαφνικά, το ραδιόφωνο άρχισε να μιλάει, μιλάει και δε δείχνει τελειωμό. Η γάτα τρελάθηκε και μεσ' την παραφροσύνη της λέρωσε το λευκό της τρίχωμα με κόκκινες κηλίδες αίματος. Ο γέρος γέλασε.

Η ειρωνεία της στιγμής σε μια θλιβερή ατμόσφαιρα. Ο ουρανός σκοτεινός, η θάλασσα φαίνεται να φουντώνει και ταράζεται, ενώ το λευκό φως του φεγγαριού φωτίζει τα μαύρα δέντρα δημιουργώντας σκιές πάνω στο σπίτι. Αν δεν έβλεπες το δασάκι από πίσω θα νόμιζες ότι αναπαριστά πονεμένες, ανέκφραστες ψυχές προσκολλημένες σε πίσσα να βγάζουν ουρλιαχτά πόνου και απόγνωσης.

Η πόρτα ξαναχτύπησε, αλλά δεν την άνοιξε. Για μια ακόμα φορά έγινε το ίδιο και την τρίτη έπεσε μια κορνίζα κάτω. Ένας ψηλός, λιγνός άνδρας με ολίγα μαλλιά, μουστάκι και καταγάλανα μάτια σε μια ασπρόμαυρη φωτογραφία. Σαν έπεσε, ράγισε το τζάμι. Ωραίες εποχές σκέφτηκε ο γέρος. Έκλεισε τα μάτια του και σαν ταινία άρχισε πάλι εκείνο το γεγονός που είχε χαραχθεί στο νου του. Τη θυμόταν ξανά και ξανά και ένιωθε όμορφα.

Είναι δώδεκα ετών και γυρνά από το σχολείο . Όλα είναι μαγικά καθώς τρέχει περνώντας από σοκάκια και στενά για να φτάσει στο σπίτι . Η γαλήνη και η ηρεμία επικρατεί, ενώ βλέπει την αγάπη της ζωής του να τον χαιρετά. Το απαλό αεράκι παίζει με τα ξανθά, αχυρένια μαλλιά της και αυτή χαμογελαστή τον χαιρετά.

Φτάνοντας στον προορισμό του, τον υποδέχεται η οικογένεια του, ενώ δέχεται την αγάπη τους από τις αγκαλιές που του προσφέρουν.

Είναι τα γενέθλια του. Η μάνα του, αφού τον κοιτάζει στα καταγάλανα μάτια του, του δίνει μια σοκολάτα . Τόση ανεκτίμητη αξία σε κάτι τόσο μικρό. Αφού τον φιλάει στο μέτωπο, ακούγονται τα χτυπήματα της πόρτας. Μπαίνει μια ομάδα ξένων και παίρνει τους γονείς του μακριά. Κοιτώντας με απορία βλέπει τον χαμό τους και ξεσπάει σε λυγμούς . Ένα δάκρυ κύλησε από την άκρη των οφθαλμών του και έσβησε το κερί που ήταν δίπλα του αναμμένο.

Ανοίγοντας τα μάτια του αντικρίζει το σκοτάδι. Ήρθε η ώρα να ανοίξει την πόρτα. Κάνει δώδεκα βήματα και, αφού βγει, η θάλασσα σκεπάζει το σπίτι . Το κοιτάει με βουρκωμένα μάτια, σαν να βλέπει πάλι την οικογένεια του. Σηκώνει το χέρι του και χαιρετά. Τα δέντρα παίρνουν και αυτόν στο χορό. Γιατί απλώς είναι μια ανάμνηση που διαρκεί για πάντα. Τα νιαουρίσματα της γάτας χάνονται σιγά σιγά. Ίσως είναι ώρα για ύπνο, ίσως τα πιο ωραία νιαουρίσματα είναι αυτά της νύχτας. Ίσως η νύχτα είναι η σκέψη ενός τρελού γέρου που γελάει με μια ματωμένη γάτα. Ίσως η γάτα είναι μια ψυχή. Ίσως το σπίτι να είναι μια φαντασία. Ίσως η έμπνευση να μην μου μιλάει και αυτό είναι όλο . "Καληνύχτα" είπε ο γέρος "θα ανταμώσουμε σύντομα".

Τα βήματά μου και εγώ

Περπατάω. Τα βήματά μου έχουν καθορισμένο αριθμό. Περπατάω με ακρίβεια χρησιμοποιώντας πάντα τον ίδιο ρυθμό, πάντα το ίδιο σταθερό βήμα «3.125 βήματα δεξιά, 4.527 ευθεία, 5.521 αριστερά». Σπίτι, δουλειά, δουλειά, σπίτι. Η μονότονη καθημερινότητα και η πληκτική ζωή ενός κυρίου, του οποίου το όνομα αμφιβάλλω αν σας προξενεί την περιέργεια ή την αδιαφορία. Αυτή λοιπόν είναι η ιστορία μου. Αρνούμαι πως η ιστορία μου θα διαβαστεί. Δεν θέλω να διαβαστεί.

Βγάζω τα κλειδιά από την τσέπη του παντελονιού μου, ανοίγω την πόρτα. Ανεβαίνω τις σκάλες με αργό και σταθερό βήμα. Δεν σκέπτομαι τίποτα. Φτάνω λοιπόν, αφού ανέβηκα και τα 53 σκαλοπάτια χωρίς να λαχανιάσω. Ανοίγω επιτέλους την πόρτα. Βγάζω το καπέλο μου. Ξαφνικά το βλέμμα μου πέφτει στο απέναντι δωμάτιο με το ξύλινο πάτωμα και τις ανοιχτές κουρτίνες. Ακούω μια ιαχή, χαρούμενες φωνές, ευγενικές φιγούρες, λουσμένες από το έντονο φως που μπαίνει από το παράθυρο. Στρέφω το βλέμμα μου αλλού, οι φωνές όμως δεν μπορούν να πάψουν να ηχούν στα αυτιά μου.

Κάθομαι στην πολυθρόνα μου. Ανάβω τη μακριά πίπα μου και κοιτάζω αφηρημένος το κενό. Δεν είμαι κανένας καλλιτέχνης ή κάποιος σπουδαίος. Είμαι απλά μια βασανισμένη ψυχή, ένα ασήμαντο ανθρωπάκι, που συνεχίζει να υπάρχει σε έναν δυστυχισμένο κόσμο. Είμαι πολύ γερασμένος, εξασθενημένος, κουρασμένος, και όμως πέρα από τα γηρατεία μου που καθρεπτίζονται στα μάτια μου νιώθω πολύ νέος.

Κοιτάζω τον καθρέπτη που είναι ακριβώς απέναντι από την πολυθρόνα μου. Κοιτάζω την νεανική και ευπαρουσίαστη εμφάνιση του εαυτού μου. Άραγε έχω χαμογελάσει ποτέ; Προσπάθησα τώρα. Τι αποτυχημένη προσπάθεια! Όπως όλες οι υπόλοιπες! Το μόνο που κατάφερα ήταν να συσπαστούν λιγάκι τα χαρακτηριστικά του αγέλαστου προσώπου μου.

Τις προάλλες που κοίταζα την εφημερίδα, παρατήρησα ένα άρθρο που μιλάγε για την ψυχολογία, συγκεκριμένα αναφερόταν στα συμπτώματα της σχιζοφρένειας και της διπολικής κατάθλιψης. Μόλις κάποιος παρατηρούσε κάποιο από τα αναφερόμενα συμπτώματα, καλό ήταν να επισπεύσει την επίσκεψή του σε κάποιον ειδικό.

Ταμπού η ψυχολογία στις μέρες μας... Δεν τη χρειάζομαι από τη στιγμή που γράφω και γράφω... Ποίηση! Οι ποιητές κάνουν ψυχανάλυση του εαυτού τους μέσω των ποιημάτων τους. Για να είμαι ειλικρινής σε κάποια φάση της ζωής μου έπαιρνα κάποια φάρμακα τα οποία μου σύστησε ένας φίλος.

Α! Το τηλέφωνο χτυπάει! Πρέπει να πάω γρήγορα να το σηκώσω! «Παρακαλώ;» «Ποιος είναι;» Αυτή τη φορά το κλείνω. Δεν έχει νόημα να περιμένω. Περιμένω τόσο και τόσο καιρό...

Ετοιμάζομαι να πάω για ύπνο. Ανοίγω το ραδιόφωνο, δεν το ακούω όμως. Ανοίγω το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς μου. Πέφτω στο κρεβάτι, κοιτάζω δεξιά, κοιτάζω αριστερά. Βλέπω τα φαντάσματα μου και τα περιεργάζομαι. Με περιεργάζονται και αυτά. Τους χαμογελάω. Μου χαμογελούν. Πέφτω σε ύπνο γλυκό...

Τσολακίδου Θοδώρα

Η χαμένη ελπίδα

Η Άνοιξη δεν ήθελα να έρθει
ήθελα να μείνω εδώ να σε κοιτώ...

Να σε κοιτώ,

παρόλο που δεν μου μιλάς.

Να σου μιλώ

ακόμα κι αν δεν με ρωτάς.

Στα όνειρά μου χαμογελάς,

στη ζωή μου παραμιλάς.

Στη θάλασσα με γλυκοκοιτάς

στη γη με κρυφοκοιτάς.

Την ψυχή μου αναζητάς

την καρδιά μου παρηγοράς.

Στη ματιά σου προσμένω τη χαμένη ελπίδα,

την ελπίδα που θα μας ενώσει,

την ελπίδα που θα μας παρασύρει

στον έρωτα το δίχτυ

και θα μας ξεβγάλει στο νησί

του ξεχασμένου παραδείσου,

που ναυαγοί θα ζούμε ευτυχισμένοι

το χαμένο έρωτα

τη χαμένη ελπίδα

τη χαμένη αγάπη

τη χαμένη ζωή.